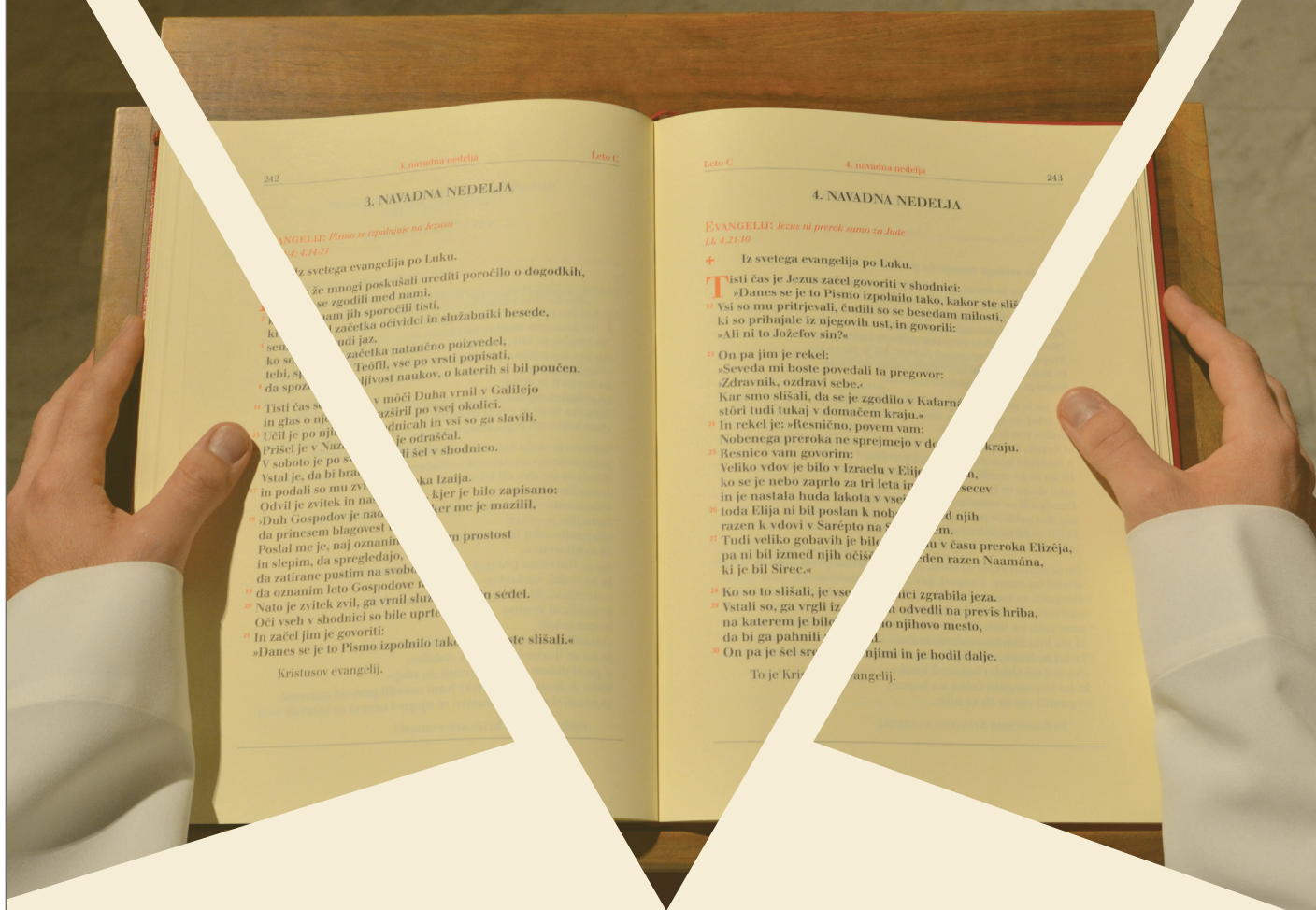

23. januar 2022

NEDELJA BOŽJE BESEDE

Od branja do oznanjevanja, od bralca do pričevalca.

Priprava na nedeljo Božje besede

Nedelja Božje besede je praznik Svetega pisma, ki ga je papež Frančišek s pismom *Odprl jim je um (Aperuit illis)* leta 2019 razglasil za vso Cerkev in ga obhajamo v mesecu januarju na 3. nedeljo med letom. Nedeljo Božje besede v Sloveniji, tokrat že tretjič na ravni vesoljne Cerkve, obhajamo 23. januarja 2022 pod geslom:

»Tudi ona dva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga prepoznala po lomljenju kruha.« (Lk 24,35)

Letošnje geslo iz odlomka o emavških učencih predstavlja zadnjo in ključno stopnjo Jezusovega učenca. Če smo v letu 2021 skupaj z emavškima učencema »odprli oči in spoznali Gospoda« (Lk 24,31), smo tokrat vabljeni k pripovedovanju. To je Božja pedagogika, ki nas vabi, da prestopimo meje samozadostnosti individualizma in stopimo na pot učenčevstva, v občestvo. Učenec je povabljen, da od poslušanja ali branja Božje besede stopi na pot pripovedovalca, to je oznanjevalca, in pričevalca. Geslo letošnje nedelje Božje besede bi tako lahko ubesedili tudi s sloganom **Od branja do oznanjevanja, od bralca do pričevalca**, kakršen je tudi naslov knjižice, ki jo držite v roki. Na tak način, po papeževih besedah, Sveti Duh »**spreminja Sveto pismo v živo Božjo Besedo**« (*Aperuit illis*, 9).

Prazniki v Svetem pismu, še posebej pomembnejši, so se pogosto praznovali sedem dni oz. so predpostavljali sedemdnevno pripravo. Pasho so Izraelci v preteklosti in še danes obhajali tako, da sedem dni jedo nekvašen kruh (2 Krn 35,17; Ezk 45,21). Na šotorski praznik Izraelci prav tako še danes sedem dni prebivajo v »šotorih«, kolibah (Neh 8,14; 3 Mz 23,42). Sedem je število polnosti, ki kaže na to, da omenjeni prazniki niso omejeni na konkretne datume, temveč se razlivajo v resničnost konkretnega življenja skozi vse leto. To je tudi namen knjižice, ki nas vabi k sedemdnevnu praznovanju oz. pripravi na nedeljo Božje besede, na praznik Svetega pisma, ki tako ne bo samo »**enkrat letno, ampak enkrat za celotno leto, saj je za nas nujno, da postanemo domači in tesno povezani s Svetim pismom in Vstalim**« (*Aperuit illis*, 8).

dr. Samo Skralovnik, *predsednik Bibličnega gibanja*

Pozdrav pastirja (dr. Maksimiljan Matjaž, Celjski škof)

»*To so moje besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas.*« (Lk 24,44)

Sveto pismo in Božja beseda je bila vedno v središču vsakega procesa prenove Cerkve. Vsako njeno stran je treba brati v ključu vprašanja, kaj govori Duh Cerkvi danes (prim. Raz 2,17). Ker se je porodilo iz občestva, ga je zato mogoče prav razumeti le v občestvu, ki je v Svetem Duhu skupaj na poti (*syn-hodos*). Cerkev, ki se razume kot sinodalno občestvo, je tako najprimernejši kraj za branje in proučevanje Svetega pisma. Evangelist Luka predstavi občestvo kot osnovno obliko življenja Cerkve, ki se je rodila na binkoštni dan: »Bili so stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah.« (Apd 2,42) Občestvo vernikov je po krstu v Kristusu »organsko« povezano med seboj kot Telo. »Vi pa ste Kristusovo telo in vsak zase udje,« (1 Kor 12,27) pravi apostol Pavel. Papež Frančišek pripisuje moč za gradnjo občestva Božji besedi: »Božja beseda združuje verujoče in jih naredi za eno ljudstvo.« (*Odprl jim je um 4*) Sveto pismo ima prav zaradi svojega izvora v navdihu Svetega Duha bistveno občestveni značaj, zato se ne more nihče zgolj kot posameznik dokopati do njegovega resničnega pomena, ampak mu je ta razodet v dialogu, v sprejemanju in vključevanju drugega. Jezus svojih učencev nikoli ni učil kot posameznike v sinagogah in učilnicah, ampak v konkretnem življenju, ob jezeru, kjer jih je učil o nebeškem kraljestvu (Mt 13); v čolnu, kjer jih je reševal in učil živeti (prim. Mr 4,35–41; 6,45–52; 8,13–21); za mizo, kjer je z njimi jedel in pil (Lk 5,29), lomil kruh in jim umival noge (Jn 13,5). Prava molitev, branje in študij Svetega pisma je neke vrste proces prepoznavanja posameznika kot dela občestva utelešene Besede, ki živi kot Cerkev na poti – kot sinodalna Cerkev.

Božja beseda se dogaja v *odnosih*, zato Luka v svojem evangeliju pogosto pripoveduje o srečanjih in skupnih obedih. V prvih dveh poglavjih so tako predstavljene zgodbe parov Zaharije in Elizabeta, Jožefa in Marije ter Simeona in Ane, v nadaljevanju srečamo Marto in Marijo (10,38), bogataša in Lazarja (16,19 sl.), sodnika in vdovo (18,1 sl.), farizeja in cestnarja (18,9 sl.) ter vedno znova Jezus, ki se druži za mizo s cestnarji in grešniki (5,29) in se odzove vabilu farizeja Simona in obeduje z njim pri mizi ter dovoli, da mu grešnica mazili noge (7,36–50). V zaključku evangelija se Vstali pridruži dvema učencema na poti v Emavs in se jima ob mizi razodene (24,30). Pri tem pa ni bilo dovolj, da sta učenca razpravljala med seboj o pomenu dogodkov, niti da jima je on sam razlagal Pisma. Čeprav sta očitno Sveto pismo zelo dobro poznala, nista mogla v tem, kar se je z Mesijem zgodilo v Jeruzalemu, prepoznati Božjih sledi, njegove moči in uresničenja Pisem. Potrebno je bilo nekaj več. Oči so se jima odprle šele, ko sta ga povabila k sebi za mizo, ko »je vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in jima ga dal« (24,30). Takrat sta tudi spoznala, da morata besedo z nekom deliti in da torej potrebujeta občestvo, da bi to besedo lahko res dojela. Zato sta se vrnila v Jeruzalem k enajsterim, kjer so skupaj čakali na Vstalega, ki »jim je odprl um, da so doumeli Pisma« (24,45). »Odnos med Vstalim, skupnostjo verujočih in Svetim pismom je življenjsko potreben za našo versko istovetnost. Brez Gospoda, ki nas vanj uvaja, je nemogoče doumeti Sveto pismo, prav tako pa brez Svetega pisma ostane nedoumljivo tudi poslanstvo Jezusa in njegove Cerkve v tem svetu.« (*Odprl jim je um 1*)

Uvod v mašo

V času po božiču nam je apostol Janez odstiral neizrekljivi dar Božjega življenja, ki nam ga je Oče podaril po svojem Sinu Jezusu. Zdaj pa v bogoslužju sodoživljamo zgodovino Božjega ljudstva v njegovih vsakdanjih radostih in težavah, po katerih Bog prihaja naproti vsakemu človeku. Tudi k meni. Slišim njegov glas, mu prisluhnem, izpolnim, kar od mene pričakuje?

Uvod v Božjo besedo

Današnja Božja beseda obsega dramatične dogodke iz starodavne izraelske zgodovine, kjer se krešejo čustva in strasti, ki tudi nam niso neznane. Tudi Jezus je stopil v sredo življenja, kjer se je moral soočiti z ljudmi različnih prepričanj in ustaljenih navad. On pa nam je s svojim naukom in življenjem nalil novega vina, mladega in prekipevajočega. Naj nas napoji!

Razlaga Božje besede (1 Sam 15,10-35)

Današnje berilo se začne in konča s trditvijo, da je bilo Gospodu žal, da je postavil Savla za kralja nad Izraelom. Vmes se vse odvija v krčevitem pogovoru med Samuelom in Savlom. Samuel je po Božjem naročilu Savla mazilil za kralja. Zato ni mogel kar sprejeti, da ga Bog zdaj odklanja. Vso noč je klical h Gospodu. Ko pa je srečal Savla, ga je ostro pokaral. Savel namreč ni izpolnil Božjega povelja, naj pokonča sovražne Amalečane z njihovim imetjem. Tako naj bi jih kaznovali, ker so napadli utrujene in izčrpane Izraelce na poti skozi puščavo in najbolj onemogle pobili (5 Mz 25,17-19). Savel, ki naj bi zdaj to kazen izvršil, pa je najboljši živali odredil za daritev, pri kateri se je gostilo tudi ljudstvo. Kako je porasla njegova priljubljenost! Krasne živali iz plena, škoda bi jih bilo pokončati ... No, hirave in ničvredne, te pa naj se kar do konca sežgejo. Pazi, Savel! Najslabše si namenil Gospodu! Samuel ni hotel niti poslušati njegovega izgovarjanja, da je tudi najboljši daroval Gospodu. Navedel mu je znameniti izrek: »Glej, poslušnost je boljša od klavne daritve, pokorščina boljša od maščobe ovnov« (1 Sam 15,22). Upor in samovolja sta kakor vraževerje in malikovanje. Z nepokorščino je Savel zavrgel Gospoda, zato je Gospod zavrgel Savla kot kralja.

Ni bila kazen prehuda? Marsikomu se zdi tako. Toda iz Savlovih besed in dejanj lahko presodimo, da ni bil primeren, da ohrani kraljestvo za svoje potomce. Izgovarja se na ljudstvo, ki je vzelo od drobnice za klavno daritev, sam pa se jih je bal in poslušal njihov glas. Na začetku izraelskega kraljestva je Samuel po Gospodovem povelju moral poslušati glas ljudstva, ki je zahtevalo kralja. S tem je zavrglo Gospoda, da ne bo več kraljeval nad njimi (1 Sam 8,7). Zdaj kralj proti Božjemu povelju posluša glas ljudstva in izgubi kraljestvo. Namesto da bi se bal Boga, svojega Gospoda, se je bal ljudstva, nad katerim je vladal. Če se je bolj bal ljudstva kot Gospoda, ni primeren za kraljevsko službo.

Toda Savel je na vsak način želel ostati kralj. Po tem dogodku je vzel na dvor Davida. Toda ko je ta premagal Goljata in mu je ljudstvo pripisalo večji uspeh kot Savlu, je postal nanj ljubosumen. Začel ga je sumničiti, da mu streže po prestolu, zato ga je hotel ubiti. Ob njegovih vojaških uspehih se ga je vse bolj bal in ga vse bolj sovražil. Ob Davidovih uspehih je spoznal, da je Gospod z njim in da ga bo nasledil na prestolu.

Toda tukaj je Savel zdrsnil najgloblje. Preostanek svojega življenja je preživel v preganjanju tistega, v katerem je videl Božjega izvoljenca. Nekajkrat je David za las ušel smrti. Pri vsem tem je Savel postajal duševna razvalina. Toda Bog ga je na številne načine skušal rešiti s te pogubne poti. Vabil ga je po ljudeh, ki so mu bili blizu, ki so ga ljubili, ga cenili: njegov sin Jonatan, duhovnik, njegovi služabniki, sam David, skrivnostni dogodki. Toda Savel ni sprejel nobenega teh opominov in je v gluhoti Božjim vabilom vztrajal do smrti.

Samuelova knjiga predstavlja zavrženje prvega izraelskega kralja v luči nauka o krivdi, kazni in odpuščanju. Pri tem se pokaže nasprotna usoda tistih, ki delajo po Božji volji, in onih, ki ji nasprotujejo. Božji načrt se v vsakem primeru uresniči, toda z različnim učinkom na ene in druge. Odločimo se torej za pravo stran!

Uvod v mašo

Vsaka sveta maša je klic, da se vrnemo k Bogu, ki nas je prvi poklical k sebi, v življenje. Naš hvaležni odgovor na vprašanja, ki nam jih zastavlja skozi vsakodnevna srečanja in dogodke. On nas želi imeti blizu sebe, zato s kesanjem obnovimo odnos z njim.

Uvod v Božjo besedo

Božja beseda se vedno uteleša in postaja živa in dejavna, kadar ji pustimo, da nas nagovori, kadar ji dovolimo, da nas vznemiri in sprašuje. Ker nas takrat pošlje na pot. Prisluhnimo Besedi, ki nas danes poziva, da izpolnimo to, za kar nas Bog pošilja na svet.

Razlaga Božje besede (Ps 89,20.21–22.27–28): IZBRANI

Psalm 89, ki ga beremo pri današnjem bogoslužju, govori o Davidu in se spominja njegove izvolitve in maziljenja za kralja, o čemer pripoveduje tudi berilo iz Prve Samuelove knjige (1 Sam 16,1–13). Vendar je to samo košček psalma, katerega osrednji poudarek je sicer Gospodova močna zvestoba do svojega ljudstva, obljuba Boga, ki se je za nekoga odločil in pri tej odločitvi vztraja za vsako ceno, ne glede na vse, torej tudi kljub temu da mu je bil Izrael tako velikokrat nezvest.

Božja odločitev je torej trdna in nespremenljiva. On je »našel Davida«, kar seveda ne pomeni, da ga je kje »staknil«, da ga je nekje slučajno pobral, temveč da ga je hotel najti, kakor z olajšanjem in navdušenjem najdemo košček sestavljanke, ki nam še manjka. Našel ga je, ker ga je izbral za neko zelo pomembno poslanstvo, ki ga ne more opraviti nihče drug. Poseben košček sestavljanke: poslanstvo kralja v prelomnih trenutkih za Izrael, ko je bil obstoj kraljevine pod velikim vprašajem.

Njegova izbira pa je milo rečeno presenetljiva. Čeprav psalm Davida imenuje kot »junaka« (v starejših prevodih celo »mogočnega«), je bil to vendarle samo mladenič, nepomemben, verjetno premlad človek, povrh vsega še neizkušen v boju in zato neustrezen celo v očeh modrih ljudi, tako je na primer menil tudi prerok Samuel. On je kot primerneža moža za novega kralja videl kakega od starejših Jesejevih sinov, a je moral na koncu po premisleku reči: »Teh Gospod ni izvolil.« (1 Sam 16,10) Ko torej gledamo izbiro Davida za novega kralja, moramo skupaj z apostolom Pavlom reči: »Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta noro, da bi osramotil modre. Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno.« (1 Kor 1,27)

Kajti ni moč, ni izkušnost, ni modrost tista, ki bi nekega človeka privedla do izpolnitve svojega poslanstva, ni človekova sposobnost tista, ki bi naredila na svetu, kar je potrebno, temveč Božja izvolitev nekoga za »služabnika«. Bog ga je hotel imeti za kralja, zato je David to lahko tudi postal. »Našel sem Davida, svojega služabnika, s svojim svetim oljem sem ga mazilil.« (Ps 89,21) Olje, ena od najpomembnejših surovin, pri tem ne predstavlja samo znamenje posvečenja, ampak tudi gostoljubnosti, praznovanja, znamenje, da je Bog maziljenca vzel za svojega. Olje je zato simbol, ki namiguje, kako zelo Bog ceni svojega posvečenca, tistega, ki ga je izbral »izmed ljudstva«, mu torej podelil edinstveno poslanstvo (Lk 4,18–19) in ga okrepil z obljubo ljubljenosti (prim. Mr 1,11). Tako namreč pravi psalmist: »Mazilil sem ga, da bi bila vedno z njim moja roka in ga krepila moja rama.« (Ps 89,33) Drugače povedano: da bi maziljeni razumel, da v svojem poslanstvu ni sam, da je vse, česar se mora lotiti in kar mora napraviti, vedno narejeno v Božji moči, če le sledi njegovim nasvetom in postavi. Dokler je On njegov vodnik in tisti, na katerega se v svojem delovanju zanaša: »On me bo klical: Moj oče si ti, moj Bog in skala mojega zveličanja.« (Ps 89,27)

Ker smo od krsta dalje maziljeni tudi mi, mora vse to priklicati v nas zavest, da smo tudi mi izbrani, tudi mi izvoljeni. Seveda ne za kralja, pa vendar za nekoga, ki je na svetu zato, da opravi poslanstvo, ki mu ga je zaupal Bog. In On meni, da je vsak človek za izpolnitev načrta, ki ga ima s svetom, nepogrešljiv. V njegov načrt smo vključeni in On računa na nas.

In njegov načrt izpolnjujemo, na njegov klic odgovarjamo, ko tudi sami računamo Nanj bolj kot na svoje sposobnosti. Ko smo pripravljeni poslušati njegove namige in nasvete, tako na gosto posejane po času, dogodkih, po srečanjih našega življenja. Ko pustimo, da nas vznemirja in nas vodi. Kadar je on naša skala, na katero bomo naslonili svoje odločitve.

Uvod v mašo

Bratje in sestre, Jezus je med nami kot tisti, ki ozdravlja, kakor bomo slišali v današnjem evangeliju. Ena izmed naših najhujših bolezni je ta, da smo gluhi za Božjo besedo, da slabo poslušamo. In ker slabo poslušamo, tudi slabo govorimo in se težko sporazumevamo. Prosimo torej, naj Jezus ozdravi to našo gluhoto.

Uvod v Božjo besedo

Z ljubeznijo se približajmo Božji besedi. Poslušajmo jo z držo naklonjenosti, dobrohotnosti in spoštovanja, kajti brez takšne drže nam Beseda ne bo spregovorila. Božje skrivnosti se nam razodevajo samo, če jih sprejemamo z veliko mero odprtosti in ljubezni. Gospod, pomagaj nam, da bomo rasli v ljubezni do tvoje svete Besede!

Razlaga Božje besede (Mr 3,1–6)

Jezus je v soboto spet šel v shodnico in tam je bil človek, ki je imel suho roko. Pred tem dogodkom je Jezus že storil nekaj stvari, ki so v verskih in narodnih voditeljih prebudile dvome, sumničenja in nezadovoljstvo: v soboto je na primer v shodnici ozdravil obsedenca, potem je odpustil grehe hromemu in se tako delal Boga, se družil in jedel z grešniki, nadalje svojih učencev ni opozarjal na stroge predpise glede posta, sobotnega počitka in podobno. Kaj bo storil tokrat, ko se je pred njim znašel mož s suho roko? Farizeji in herodovci so prežali nanj, ali ga bo ozdravil v soboto, da bi ga tožili. V njihovih ušesih so še odmevale Jezusove besede iz prejšnjega odlomka, ko je dejal, da je *»sobota ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote«*, ter dodal, da je *»zato Sin človekov gospodar tudi sobote«*. Te besede so ogrožale njihova trdna prepričanja glede predpisov in zakonov iz starozavezne postave, ki so se jih skušali držati sami in k temu z veliko mero strogosti spodbujali tudi druge. Zbali so se, da jim bo Jezus podrl red, jim vzel kontrolo nad temi predpisi in pokvaril vernike, ki si bodo – po njihovem mnenju – izbirali lažjo pot Jezusovega načina ravnanja. Farizeji in pismouki čutijo, da jih Jezus ogroža, da razbija njihove gotovosti in prepričanja, zato se v njihovih srcih rojeva sovražna drža do njega.

V možu s suho roko lahko v prispodobi vidimo človeka, ki ne more sprejeti daru. Ne more stegniti roke in odpreti dlani, da bi sprejel dar. Ta dar je sam Jezus, se pravi razodetje Božje ljubezni in njegovega kraljestva, ki ga je prinesel Jezus. Ta dar je božanski Ženin, ki se ga je treba razveseliti in ga sprejeti, brez nepotrebne postenje in podobne askeze. Vsi judovski predpisi in zakoni, vsi posti in spoštovanje sobote lahko pomenijo le človekovo prizadevanje, da bi si zaslužil Božjo milost in naklonjenost. Prvotno so bili predpisi sicer dani zato, da bi izraelskemu narodu pomagali ohranjati zavezo z Bogom, da bi pomagali gojiti občestvo z njim, a v teku zgodovine so na žalost pri mnogih ljudeh postali ovira za bližino z Bogom. Spomnimo se samo trdega očitka, ki ga je pozneje Jezus – z besedami preroka Izaija – izrekel farizejem in pismoukom: *»To ljudstvo me časti z ustnicami, a njihovo srce je daleč od mene.«*

Božjega daru milosti ali ljubezni si ni treba zaslužiti, treba ga je sprejeti. To je najtežje spreobrnjenje za vsakega od nas: od zaslužiti k sprejeti. Gre namreč za osvoboditev od napačne, lažne podobe Boga, ki jo je starodavna kača predlagala Adamu in Evi. Ozdravitev od podobe Boga, ki je zahteven, ki ne privošč človeku, da bi užival, ki ga hoče prikrajšati za lepo in dobro, ki ne želi, da bi bil človek podoben Bogu. Jezus nas je hotel rešiti te zmaličene podobe Boga. On prihaja kot dar iz nebes, kot razodetje Očetove ljubezni. Treba ga je sprejeti, se ga razveseliti, ob njem zaslutiti dostojanstvo, ki smo ga deležni, ob njem spoznati svojo vrednost in lepoto. Šele potem, v zavesti svojega dostojanstva in vrednosti, se bo Božja ljubezen mogla razodevati tudi po nas. Spremenil se bo tudi naš besednjak: Od *»moram«* in *»ne smem«* bomo prešli k *»rad bi, želim«*, ali *»ne morem, da ne bi ...«* Od moralizma k hvaležnosti za dar, ki se udejanji v služenju.

Zato prosimo danes, da bi Gospod ozdravil tudi našo suho roko, da bo sposobna sprejeti dar njegove ljubezni. Naj nas osvobodi »farizejske« trdosrčnosti in zahtevnosti, ki lahko hromi naše srce. Naj nam pomaga, da bo naša podoba Boga vedno bolj v skladu s podobo, ki nam jo želi razodeti Božji Sin Jezus Kristus. Amen.

Uvod v mašo

V emavškem odlomku, ki je že tri leta izhodišče praznovanja nedelje Božje besede – tudi letošnje, ki je pred vrati – beremo, da je učencema srce »gorelo«, ko jima je Jezus govoril in odpiral pisma. V današnji Božji besedi bomo slišali o Savlovem »gorečem« srču, ki pa ni gorelo v Gospodu, temveč v ljubosumju in jezi. Srce, ki ga »greje« Gospod, ustvarja skupnost, srce, ki ga »žge« ljubosumje in jeza pa mori, skupnost razdira. Prosimo Jezusa, ki nas svari pred jezo in ljubosumjem, da očisti naša srca s hvaležnostjo za vse darove, ki nam jih pošilja – in tudi s hvaležnostjo za darove, ki jih Bog pošilja drugim.

Uvod v Božjo besedo

Na prvi pogled se ljubosumje in jeza ne zdita velika greha v naših vsakdanjih odnosih. Toda Savel nam v današnji Božji besedi pokaže, da je to »prostorna pot, ki vodo v pogubo« (Mt 7,13), mnogokrat v pogubo drugega.

Razlaga Božje besede 1 Sam 18,6-16

V mislih moramo imeti, da je bil Savel kralj, ki ga je izbral Gospod sam (1 Sam 9,16; 10,1), da prejel njegovega duha (1 Sam 10,6.10; 11,6) in večkrat uspešno rešil svoje ljudstvo (1 Sam 11,1-11; 13-14). Dan po veliki zmagi nad Amonci je Savel v Gilaglu maziljen za kralja (1 Sam 10,6). Vso ljudstvo, skupaj s Savlom, se je »zelo veselilo« (1 Sam 11,15).

Tudi na Davidove uspehe se je ljudstvo odzvalo z veseljem in radostnim vzklikanjem. Drugače pa Savel: z ljubosumjem. Savel je bil kralj, toda njegovo ljudstvo je namesto njega slavilo Davida, zato se je »zelo razsrdil« in od tega dne naprej gledal Davida »postrani«, »besnel« je in v njegovi roki »je bila sulica« (1 Sam 16,8-10). Oba, Savel in David, sta izbrana s strani Gospoda in maziljena. Oba na svoj način izpolnjujeta svoje poslanstvo, na svoji poti žanjeta velike uspehe, ljudstvo se z njima veseli. Toda vseeno v nadaljevanju beremo, da je Gospod zavrzel Savla in izbral Davida za kralja svojega ljudstva (1 Sam 16,1). Ker Savlu ni mogoče očitati kakšnega večjega vojaškega poraza, kot razlog zavrženja, se poraja vprašanje, zakaj Bog zavrže Savla. Podobno zgodbo lahko beremo že v uvodnih poglavjih Svetega pisma, zato odgovor na vprašanje lahko iščemo v zgodbi o Kajnu in Abelu: »Gospod se je ozrl na Abela in njegovo daritev na Kajna in njegovo daritev pa se ni ozrl.« (1 Mz 4,4) Podobnost je v presunljivosti. Tako kot Savel se je tudi Kajn na Gospodovo zavrženje odzval tako, da se je »zelo ujezil in obraz mu je upadel.« (1 Mz 4,5), namenil se je ubiti svojega brata, kakor se je Savel namenil ubiti Davida.

Bralec si, podobno kot pri Savlu, nujno zastavlja vprašanje, zakaj Bog ni sprejel Kajnove daritve, Abelovo pa je. Je to bila različna kakovost darov, različna kakovost kraljevanja, ali pa slabi oziroma dobri nagibi obeh darovalcev, kraljev? Jezus nas opozarja pred nevarnostjo jeze: »Vsak, kdor se jezi na svojega brata, bo kriv pred sodbo.« (Mt 5,22) Jasno je torej, da je lahko edina razlaga za zavrnitev Kajnovega daru, in prav tako za zavrnitev Savla, v njem samem in njegovi krivdi, v njegovi jezi in ljubosumju. Zgodbi o Kajnu in Savlu segata h koreninam človekovega delovanja, v srce. Gre za opredelitev notranjega razpoloženja do bližnjega. Kajn in Abel se med seboj razlikujeta, eden daruje od sadov zemlje, drugi od prvencev svoje drobnice, lahko bi dejali, da imate različne talente, vsak služi Gospodu na svoj edinstven, sebi lasten način. Toda v grehu, ki poruši odnose, drugačnost zbujata strah, ki je vir ljubosumja, sovraštva in končno nasilja. Savlova jeza in ljubosumje sta izvirala iz strahu in negotovosti. Savel, podobno kot Kajn, se je bal, ker je bil David bližje Bogu, in skrbelo ga je, da bo David prevzel mesto kralja Izraelcev. Savel je hranil lastno negotovost in pustil rasti ljubosumje, s tem pa je odprl vrata grehu »ki preži pri vratih« (1 Mz 4,7). Savlovo ljubosumje je postalo tako močno, da mu je zagospodovalo in je tako večkrat poskušal ubiti Davida. V naših vsakdanjih odnosih vsi doživljamo ljubosumje. Vendar, kot vidimo pri Savlu ali pri Kajnu, je izredno nevarno gojiti takšno ljubosumje. Današnja Božja beseda nas zato vabi, da odkrijemo svoj »talent«, se nehamo primerjati z drugimi ljudmi in se osredotočimo na svojo pot. Namesto, da se prepustimo skušnjavcu, ki uporabi jezo in ljubosumje proti nam (in drugim), kot sta to storila Savel in Kajn, samo povabljeni, da se prepustimo hvaležnosti za vse, kar nam Gospod podarja – in kar podarja drugemu. S takšno držo se z drugim lahko dopolnjujemo, na tak način drugačnost drugega v nas počasi prebuja veselje in radost in nas končno medsebojno bogati.

Uvod v mašo

V tem tednu se pripravljamo na nedeljo Božje besede. Obenem pa tudi molimo za edinstvo kristjanov. Današnji evangelij pripoveduje, kako je Jezus izbral dvanajst apostolov. Na nje se sklicujejo spisi Nove zaveze. Gotovo so se apostoli po značaju med seboj zelo razlikovali. Tudi svetopisemske knjige so zelo raznolike. Iz tega se lahko naučimo: edinstvo pomeni, da je treba v raznolikosti iskati bogastvo. Kdor začne izigravati eno proti drugemu, razdira, kar je Bog povezal.

Uvod v Božjo besedo

Berilo iz Stare zaveze in psalm sta danes med seboj posebno tesno povezana. Psalmist je namreč položil psalm v Davidova usta, ko se je le-ta skrival pred kraljem Savlom, ki ga je hotel umoriti. David je lik pravičnega. Medtem ko ga drugi spodbujajo, naj se maščuje, izkazuje kralju, ki ga preganja, spoštovanje. S tem Savlu omogoči, da uvidi svoja zla dela in se odpove nasilju. V tem duhu so delovali tudi apostoli, ki jih je Jezus poklical. Dobrota premaguje zlo.

Razlaga Božje besede (Ps 57) - Božja dobrota premaguje zlo in obup

Psalm 57 je prosilna molitev posameznika. Tako so to videli tudi uredniki Knjige psalmov, ki so besedilo položili v usta Davidu, ko se je skrival pred kraljem Savlom v votlini (prim. 1 Sam 24,1–23). Bil je v smrtni nevarnosti in se zatekal k Bogu, resničnemu gospodu in kralju. Na ta način nas molitev povezuje z vsemi, ki na tem svetu trpijo zaradi nasilja drugih, predvsem pa s kristjani, ki so preganjani, in s Kristusom, ki ga je na koncu njegovega življenja dohitela krivična smrt.

Da je stiska velika, molivec izpoveduje s tem, da svojo prošnjo (Izkaži mi milost) ponovi. Beseda milost izraža, da je popolnoma odvisen od Boga, kakor hlapec od svojega gospodarja. Bog ni dolžan, da bi mu pomagal, ker pa je veliko-dušen, se to lahko zgodi. V tej veri molivec pričakuje, da ga bo rešil. Njemu zaupa, k njemu se zateka njegova duša. Varstvo in zaščito želi najti pri Bogu. Kakor kura ščiti svoje mladiče pred kraguljem s tem, da jih zbere pod svojimi perutmi, se tudi molivec zateka k svojemu Bogu, ker je edini, ki mu lahko pomaga. Ta prispodoba je na eni strani vzeta iz vsakdanjega, kmečkega življenja, na drugi strani pa najdemo predvsem v starem Egiptu slike ali podobe, ki prikazujejo božanstva, ki ljudi ščitijo tako, da nad njimi razprostirajo svoje peruti kakor varno odejo. Nekaj podobnega izraža tudi beseda senca. V starem orientu je bila dolžnost kralja, da daje svojemu ljudstvu senco, da torej poskrbi za razmere, pod katerimi se lahko človek oddahne in zaživi. Čeprav molivec tega ne izgovarja, torej kliče Boga kot svojega kralja. Od tretje vrstice naprej pa kliče Najvišjega. To je Bog stvarnik. Besedilo o stvarjenju sveta nam predloča, da je Bog svet naredil tako, da je uredil kaos, saj je bilo na začetku vse pusto in prazno. Človek Svetega pisma je prepričan, da to dejanje traja do danes. Tisti, ki je vse uredil, namreč tudi zagotavlja, da svet ne bo ponovno padel v nered. To pa se ne dotika samo stvarstva, tudi medčloveške razmere so lahko kaotične. Prav zaradi tega trpi molivec psalma – drugi ga preganjajo in se s tem zoperstavljajo Božjemu redu. Kajti Bog ni dal le naravi zakonov, temveč tudi človeku zapovedi, ki naj bi omogočale urejeno, pravično življenje. Ker pa je Bog tako vzvišen, se molivec boji prositi, da bi neposredno posegel. Zadostovalo bi, če bi mu poslal svoja služabnika – dobroto in zvestobo – in ga na ta način rešil. Dobrota obenem tudi nakazuje tesno povezavo med molivcem in njegovim Bogom. K dobroti so bili namreč v svetopisemskih časih pozvani predvsem sorodniki, ki so morali stati svojim (tudi materialno) ob strani, če so bili v stiski. Ker je molivec del Božjega ljudstva, s katerim je Bog sklenil zavezo, ga torej po pravici kliče in roti, naj bo zvest svojim obljubam in prihiti na pomoč. Milost je prostovoljna, dobrota pa je zasidrana v mišljenju, da je Bog dolžan, da pomaga, ker je tako obljubil.

Šesta vrstica dviga družinski odnos do Boga, ki ga izražata dobrota in zvestoba, na popolnoma novo raven in hkrati navezuje na tretjo vrstico, v kateri je molivec imenoval Boga Najvišjega. Kot takšen naj bi sedaj pokazal svojo moč. Da naj se dvigne, pomeni, naj se končno začne boriti za pravico zatiranega molivca, kakor se je nekoč bojeval za svoje ljudstvo, ko ga je izpeljal iz egiptovskega suženjstva. Dvigni se pa lahko tudi pomeni, naj končno razglasi in uveljavi svojo pravično sodbo ter poskrbi za to, da bo pravica zmagala. Na ta način se bo njegova slava pokazala po vsej zemlji. Moliti pomeni zaupati, da Bog res deluje in rešuje. Kdor resnično veruje, naj prosi, kot da bi že prejel. Zaradi tega enajsta vrstica slavi Božjo dobroto, ki premaguje zlo. Navezuje na četrto vrstico s tem, da ponovno spregovori o Božji dobroti in zvestobi. Dobrota človeka, tudi najožjih sorodnikov, je vedno omejena. Božja dobrota pa sega od zemlje do nebes. Kdor se je zasidral v tej veri, tudi v temnih urah ne bo obupal.

Uvod v mašo

V današnjem evangeliju bomo slišali govor, ki ga je Jezus povedal svojim rojakom v Nazaretu. Znano nam je tudi, kako so njegovi rojaki ob tej priložnosti njegovo besedo zavrnili in ga vrgli iz mesta ter ga hoteli pahnuti v prepad. Zgodba se pred našimi očmi ponavlja tudi v naših časih, ko se Božja beseda s takšno lahkoto pozablja in zavrača, izigrava in prezira. Gospod je svoje poslušalce svaril: »Kdor mene zaničuje in mojih besed ne sprejema, ima nad seboj sodnika: beseda, ki sem jo povedal, ta ga bo sodila poslednji dan« (Jn 12,48). Prosimo danes Gospoda odpuščanja za vse opustitve izpolnjevanja Božje besede in za vse prestopke v naših mislih in besedah in dejanjih.

Uvod v Božjo besedo

Današnje prvo berilo se končuje z besedami: »Ne bodite žalostni, kajti veselje v Gospodu je vaša moč!« Gospod pa je med nami navzoč še posebej v Božji besedi, zato lahko rečemo tudi: Ne bodite žalostni, kajti veselje v Božji besedi je vaša moč! Današnji psalm to potrjuje in pravi: »Gospodovi ukazi razveseljujejo srca!« Drugo berilo prinaša isto misel: »Če je en ud v časti, se z njim veselijo vsi udje!« In tudi današnji evangelij nas razveseljuje, ko oznanja sveto leto Gospodovega usmiljenja in odpuščanja! Naj se torej danes tudi v nas uresniči prilika o vinski trti in mladikah: »Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. V tem je poveljčanje mojega očeta, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci« (Jn 15,7-8).

Razlaga Božje besede

V sedanjem času nas privlačita in strašita dva silovita in čudovita izbruha: prvi je osupljajoč izbruh ognjenika na otoku La Palma, ki izliva gorečo in žarečo reko tekoče magme, drugi pa veličasten izbruh papeža Frančiška, ki kot goreča peč (Sir 48,1) zažiga in razpihuje sinodalni pohod sinode na vse štiri vetrove širnega sveta. Njegova beseda se dviga kakor sonce, ki »vzhaja na eni strani in zahaja na drugi strani in se nič ne odtegne njegovemu žaru« (Ps 19,7).

Na čelo sinodalnega pohoda je postavil tri strumne praporščake: vzajemno poslušanje, vzajemno delovanje, vzajemno poslanstvo. In Božja beseda današnje nedelje, vsa tri branja, nas na vso moč poganjajo ravno za navedenimi tremi zastavonosci. Kakor pravi zaročenka v Visoki pesmi: »V vinski hram me pelje in njegov prapor nad menoj je ljubezen!« (Vp 2,4). »Hiša Jakobova, pridite! Hodimo v luči Gospodovi!« (Iz 2,5)

Vzajemno poslušanje: »Ušesa vsega ljudstva so bila obrnjena h knjigi postave.« (Neh 8,3) Mojzes začenja svoje poročilo o desetih zapovedih z besedami: »Poslušaj, Izrael!« (5 Mz 5,1) Božja modrost vabi v Knjigi pregovorov: »Zdaj torej, sinovi, poslušajte me, blagor njim, ki se držijo mojih potov!« (Prg 8,32) Veličastna je prošnja kralja Salomona: »Daj torej svojemu služabniku poslušno srce!« (1 Kr 3,9) Priliko o sejalcu Gospod končuje z besedami: »Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!« (Mr 4,9) Za vzajemen pogovor in posluh imamo zlasti sedem duhovnih del usmiljenja: »Ti pa, sin človekov, poslušaj, kar ti govorim!« (Ezk 2,1-8; 33,1-20)

Vzajemno delovanje: »Če en ud trpi, trpijo z njim vsi udje, če je en ud v časti, se z njim veselijo vsi udje!« (1 Kor 12,26) Vsi smo na isti barki ... »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni ... Nisem namreč prišel klicat pravičnih, ampak grešnike!« (Mt 9,12-13) »Kdo izmed vas, ki ima sto ovac in eno izmed njih izgubi, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in ne gre za izgubljenega, dokler je ne najde?« (Lk 15,4) »Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati!« (Jn 10,16) Za vzajemno delovanje imamo zlasti sedem telesnih del usmiljenja: »Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili!« (Mt 25,31-46)

Vzajemno poslanstvo: »Poslal me je, naj oznanim jetnikom prostost ... in leto Gospodove milosti!« (Lk 1,18-19) Imamo trojno poslanstvo Cerkve: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha. In učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta!« (Mt 28,18-20). »Zdaj pa ostaja vera in upanje in ljubezen, to troje; največja med temi pa je ljubezen« (1 Kor 13,13) »Tako naj svet vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih!« (Mt 5,16)

Na naš sinodalni pohod nam na nedeljo Božje besede daje lepo popotnico tudi prerok Ozej: »Vzemite besede s seboj in vrnite se h Gospodu. Recite mu: Odpusti vso krivdo, sprejmi dobrohotnost in bomo junce nadomestili s svojimi ustnicami!« (Oz 14,3) Kakor poje psalmist: »Gospod, odpri moje ustnice in moja usta bodo oznanjevala tvojo hvalo.« (Ps 51,17) Naj tudi k vsakemu izmed nas prileti seraf z žarečim ogljem in se dotakne naših ustnic: »Glej, to se je dotaknilo tvojih ustnic: tvoja krivda je izbrisana, tvoj greh je odpuščen!« (Iz 6,6-7) Amen.

Kateheza o Božji Besedi na temo gesla letošnje nedelje Božje besede

»Tudi ona dva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga spoznala po lomljenju kruha.« (Lk 24,35)

Uvod

Ko razmišljamo o geslu letošnje nedelje Svetega pisma, se vprašamo, kakšno novost nam Božja beseda želi odkriti za naše življenje. Geslo predstavlja višek pripovedi evangelista Luka o srečanju Jezusa po vstajenju z dvema učencema, ki sta se po dogodkih velikega petka in sobote žalostna oddaljila od drugih učencev in od Jeruzalema v iskanju odgovora in razloga za poraz, katerega priči sta bila skupaj z učenci.

Srečanje s skrivnostnim Romarjem, ki se je učencema na poti pridružil in kasneje razodel kot Vstali Gospod, je njuno doživetje in pogled na pretekle dogodke korenito in nepovratno spremenil. Jezus jima je v luči Božje besede, še posebej Izaijevih prerokb o Gospodovem služabniku, razlagal dogodke velikega tedna, predvsem velikega petka. Takrat sta se jima odprla srce in um za nova in neslutena obzorja življenja. Jezusovo trpljenje in smrt, ne samo da nista bila nesmiselna, kakor sta na začetku poti razočarana učenca mislila, temveč je bilo vse to potrebno, preden je Jezus, kakor beremo, »šel v svojo slavo«.

Jezus je svoje življenje in napoved svojega trpljenja, smrti in vstajenja – tekom svojega zemeljskega življenja, kakor pričajo Evangeliji (npr. Mr 9,12; Mt 12,40; Lk 18,31) – stalno povezoval s celoto Božje besede. Po vstajenju na poti v Emavs pa je učencema odstiral cilj vsega, kar se je z njim zgodilo in je pri Luku opredeljeno kot »slava«, ¹ večnost ter predstavlja tudi resničnost našega življenja.

1. Cilj našega življenja v luči gesla

Cilj našega življenja ni smrt, ne poraz, ne obup ali žalost, temveč večnost in Očetova ljubezen, ki ne pozna meja, ne preprek, ne ovir, saj nas Oče išče in želi po svojem Sinu vsakega doseči tam, kjer je, kakor sonce, kakor dež, kakor seme, ki radodarno posejano vsepovsod, ob svojem času rodi sad in spremeni tudi naše, moje življenje v dober sad, ki prinaša upanje in omogoča, da Ljubezni odgovorimo z ljubeznijo.

2. Središče našega življenja

Srečanje dveh učencev doseže svoj vrh, ko prepoznata Jezusa po lomljenju kruha.

Središče življenja nismo mi, ampak odnos, ki ga ima Jezus do nas, zato je po srečanju z Njim življenje učencev bistveno spremenjeno. Ne govorita več o lastnem razočaranju ali o porazih, temveč o gorečemu srcu, ki predstavlja pot do prepoznavanja Jezusa v lomljenju kruha.

Vsi nosimo v sebi hrepenjenje, da bi odkrivali smisel življenja in njegovo središče, saj le v tem najdemo mir. Odkrivati središče življenja omogoča, da se notranja življenjska moč okrepi sredi vseh izzivov, ki nam jih predstavlja življenje. Psalmist z lepo prisposodob v Ps 83,7-8 opisuje človeka, ki zaupa v Boga:

⁷ Ko hodijo po dolini Baka,²
jo spreminjajo v zelenico s studencem,
tudi zgodnji dež jo pokriva z blagoslovi.

⁸ Ko hodijo, jim pogum narašča,
dokler se ne pokažejo pred Bogom na Sionu.

Letošnje geslo osvetli, kako je Božja beseda za nas kristjane naravnana k evharistiji, kjer se srečanje z Jezusom zgodi in doseže svoj višek.

Razumevanje smisla dogodkov odpira srce učencev za srečo in ju pripravlja na največjo srečo, ki jima je nihče več ne more vzeti. Po evharistiji se dopolnijo besede preroka: »Z veseljem boste zajemali vode iz studencev odrešenja« (Iz 12,3) in Jezusove besede: »Iz osrčja tistega, ki veruje, bodo tekle reke žive vode« (Jn 7,38).

3. Vabilo za naše življenje

Za zaključek in kot tretji korak kateheze ob letošnjem geslu, ki predstavlja hkrati zaključek Lukovega evangelija, razberemo iz samega besedila **vabilo**, da bi ponovno odkrili in bolj vzljubili zakrament svete evharistije, da bi k njej bolj pogosto pristopili, saj sreča, ki nam je podarjena po evharistiji, ne zavisi od zunanjih okoliščin in jo v življenju lahko vedno živimo, če smo nanjo pripravljeni. Ob evharistiji se napaja naše življenje. Življenje postaja pričevanje za druge ter jim spregovori o izvoru Luči in o moči Ljubezni.

¹ Beseda do,xa, »slava« v Lukovem evangeliju označuje življenje v Bogu (Lk 2,9.14.32), omenjena je zlasti, ko Jezus vstopa v Jeruzalem pred svojim trpljenjem (19,38) in Očetova slava bo Jezusa Kristusa spremljala ob njegovem drugem prihodu (9,26.31.32; 21,27).

² Beseda *Baka*, ki se verjetno nanaša na krajevno ime doline, po hebrejsko pomeni tudi »balzam« in je v Septuaginti (evn th/| koila,di tou/ klauqmw/noj) in v Vulgati prevedena v metaforičnem pomenu z dolino »jokanja« (v latinščini »fletus«), žalovanja. Kontekst psalma pa vsekakor prikazuje, kako človek, ki zaupa v Boga, prispeva k spremembam okolja in zgodovine, ker je sam spremenjen.

Kratko družinsko večerno bogoslužje ob svetem pismu

(Družina se zbere okoli družinske mize ali v dnevnem prostoru. Oče ali mati postavi na mizo Sveto pismo in morda prižge svečko. Sveto pismo je že odprto ob odlomku, ki smo ga izbrali za ta večer; to je lahko kar berilo ali evangelij tistega dne.)

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Preberemo odlomek iz Svetega pisma: npr. Lk 1,39–45
Kratka tišina.

Kratka misel ali razlaga (izrečemo kakšno misel, ki se je utrnila ob prebrani besedi, ali pa oče ali mati razloži tako kakšno besedo ali stavek; v pomoč je lahko npr. knjiga Silvano Fausti: Skupnost bere Lukov evangelij).

Jezus hvala za ... (vsak lahko na kratko izreče na glas zahvalo za stvar, osebo ali dogodek tega dneva)

Jezus prosim te ... (podobno kot zahvalo lahko vsak kratko izreče svojo prošnjo)

O Jezus, blagoslovi me ... Sveti angel, varuh moj ...

Ob koncu lahko namesto O Jezus, blagoslovi me ali Sveti angel zmolimo desetko rožnega venca ali pa en del rožnega venca tako, da ob vsaki Zdravi Mariji dodamo eno od skrivnosti, ki izhajajo iz Svetega pisma, tako da se jih otroci – pa tudi odrasli – hitreje naučijo, npr:

Zdrava Marija, Jezus, ki si ga Devica od Svetega Duha spočela. Sveta Marija, ...

Zdrava Marija, Jezus, ki si ga Devica ob obiskovanju Elizabete nosila. Sveta Marija, ...

Zdrava Marija, Jezus, ki si ga Devica rodila. Sveta Marija, ...

Zdrava Marija, Jezus, ki si ga Devica v templju darovala. Sveta Marija, ...

Zdrava Marija, Jezus, ki si ga Devica v templju našla. Sveta Marija, ...

Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vekomaj. Amen.

Preden se razidemo, lahko drug drugemu naredimo križ na čelo z besedami:
Naj te vsi, ki so v nebesih, čuvajo! ali Naj te angelčki čuvajo!

Slavje Božje besede – večer v luči Besede in pesmi (Matevž Vidmar, teolog)

Slavje Božje besede - večer v luči pesmi in Besede je bogoslužje, pri katerem osrednje mesto dobi dobita Beseda in glasba. Lahko se ga izvede tako, da se zberejo odlomki iz Svetega pisma, preberejo kot Božja beseda, nato pa se zapoje pesem, ki je povezana z njo. Petje pesmi s seznama nas na nek način povede skozi celotno Sveto pismo, s tem pa se poglobimo v zgodovino odrešenja. Ker pa imajo besedila izbranih pesmi svoj izvor v Svetem pismu, so primerne tudi za petje psalma pri sveti maši.

<i>Dajte Gospodu čast</i>	Ps 29
<i>Kakor jelen</i>	Ps 42
<i>Psalm 100</i>	Ps 100
<i>Slavi Boga</i>	Ps 103
<i>Zahvaljajte se Gospodu vsi</i>	Ps 118
<i>Pogled povzdigujem</i>	Ps 121
<i>Psalm 126</i>	Ps 126
<i>Preišči me o Bog</i>	Ps 139
<i>Dolgo sem iskala</i>	Vp 2
<i>Deni me</i>	Vp 8 5b-7; 1 Kor 13, 1-13
<i>Oče naš</i>	Mt 6,5-15
<i>Peter skala</i>	Mt 16,13-20; Jn 21,15-19
<i>Ko Jezus je začel učiti</i>	Mr 1,16-20; Mt 9,9-13
<i>Je angel Gospodov</i>	Lk 1,26-38; Jn 1,14-18
<i>Pojte z menoj</i>	Lk 1,46-56
<i>Magnificat</i>	Lk 1,46-56
<i>Kaj se vam zdi</i>	Lk 2,8-21
<i>Ko so pastirji</i>	Lk 2,8-21
<i>Cesta zvabila me je</i>	Lk 15,11-32
<i>K tempeljski zakladnici</i>	Lk 21,1-4
<i>Sta šla učenca</i>	Lk 24,13-35
<i>Kakor sem jaz ljubil vas</i>	Jn 15,12-17; Ps 103
<i>Oče, združi nas</i>	Jn 17, 20-26; Ps 133
<i>Prejeli boste moč</i>	Apd 1,6-11
<i>Vse zmorem v njem</i>	Flp 4,10-20
<i>Poglejte kakšno ljubezen</i>	1 Jn 3,1-10
<i>Njemu, ki je na prestolu</i>	Raz 5,1-14; 22,6-21

Možne oblike sodelovanja pri maši na nedeljo Božje besede (Jure Koželj, župnik v Preski)

- Mladi, otroci, člani bibličnih skupin v slovesnem sprevodu prinašajo odprta Sveta pisma in jih položijo na pripravljeno mizico pred oltarjem.
- Ljudi se povabi, da ta dan prinesejo k sveti maši svoje Sveto pismo in ga položijo na posebno mesto, ki je primerno pripravljeno pred daritvenim oltarjem.
- Z veroučenci lahko izdelamo skrinjo zaveze in vanjo položimo Sveto pismo. To skrinjo v slovesnem sprevodu prinesemo pred oltar v začetku svete maše.
- Po maši se deli zvitke s citati Božje besede.

Prepisovanje Lukovega evangelija (Jana Podjavoršek, katehistinja)

V tem cerkvenem letu beremo Lukov evangelij. Čas korone, ko manj hodimo naokoli in obiskujemo drug drugega, da se trdovratna bolezen ne bi širila, je lahko tudi privilegiran čas srečevanja z vsebino Lukovega evangelija ob prepisovanju in ilustriranju le-tega. Predloženi koraki prepisovanja naj nam pomagajo, da prepisovanje ne bo le tehnika, ampak dejavna oblika duhovnega branja.

KORAKI PREPISOVANJA:

1. Začnemo z znamenjem križa in s predloženo molitvijo ali molitvijo k Svetemu Duhu, lahko tudi pesmijo k Svetemu Duhu, ki nam je blizu.

Gospod,
ko pristopam k branju tvoje Besede,
stopam v tvojo navzočnost.
Prosim, vodi moje misli,
da bom pozorno sledil tvojim besedam.
Vodi moje besede,
ko bom pripovedoval
o tem, kar me nagovarja, tudi drugim.
Oživi Svetega Duha v meni,
da bom razumeval, kaj mi govoriš,
in mi pomagaj s svojo milostjo,
da bom tvoje besede uresničeval
v svojem življenju
v malih in večjih dejanjih usmiljenja.

Naj bom orodje v tvojih rokah,
ko bom pozorno prepisoval tvojo Besedo.
Osvobodi me vsakršne težnje,
da bi oznanjal sebe,
mi pa pomagaj, da bom prepisoval
spoštljivo, natančno in potrpežljivo
od besede do besede
in zapisane besede ohranil v spominu.
Naj mi prepisovanje tvoje Besede pomaga,
da bom bliže tebi, pa tudi bratom in sestram.
Amen.

2. Izbrani odlomek preberem v krogu družine ali sam, če prepisujem samostojno. Nekaj časa ostanemo v tišini, da lahko še enkrat prebere vsak zase in dovolimo, da se nas besede dotaknejo.

3. Drug drugemu podelimo, kaj nas je v odlomku nagovorilo ali če česa ne razumemo. Če sem sam, si lahko to, kar me nagovarja, prepisem v duhovni dnevnik. Vprašanja, na katera ne najdemo odgovorov, zapišemo in po potrebi organizirano posebno srečanje, da bomo nanja tudi dobili odgovore.

4. Bog nas nagovarja osebno, zato bomo njegovo Besedo prepisovali na roke, kot osebni odgovor.

5. Premislimo in naredimo načrt, kako bomo odlomek prepisali in ilustrirali. Vsak član družine nekaj. Ali bo eden pisal, drug naredil inicialko, tretji ilustriral ... v skladu s talenti.

6. Uporabimo liste A4 formata in arhivsko črnilo, da kasneje ne zbledi, glede na tehniko ilustriranja izberemo temu primerno kvaliteto papirja. Notranji rob (na levi strani) naj bo 3 cm (za druge robove je dovolj 2 cm), da boste lahko liste na koncu tudi zvezali v knjižico ali knjigo, če boste prepisali kot družina cel evangelij.

7. Ko odlomek prepisemo in ilustriramo, se pogovorimo, kako bomo zapisan odlomek uresničevali v vsakdanjem življenju in z molitvijo. Zahvalimo se za to, kar nas je nagovarjalo, se nas dotaknilo, in prosimo za tisto, kjer vidimo, da potrebujemo Božjo pomoč. Kot smo začeli, tudi zaključimo z znamenjem križa.

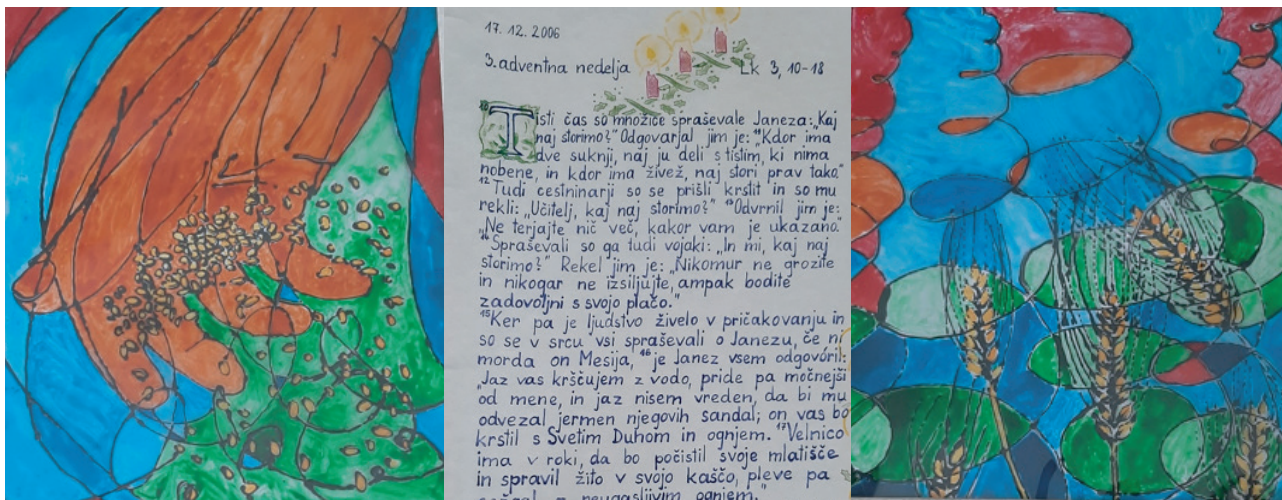
Odlomke Lukovega evangelija si lahko razdelimo po veroučnih, mladinskih, bibličnih in drugih skupinah, ki delujejo v župnijah.

Na nedeljo Božje besede (23. 1. 2022) lahko v župniji pripravimo razstavo prepisane Božje besede, lahko naredimo poskenirane izdaje (po skupinah) prepisanega celotnega Lukovega evangelija, svojstven izziv pa je tudi kviz iz Lukovega evangelija.

Ročno izdelani evangeliarij (Marinka Pilko, katehistinja)

V Župniji Celje - Sv. Duh je v letu Svetega pisma nastajal ročno pisani evangeliarij za nedeljske evangelijske odlomke. Pisali smo evangelije za vse cerkveno leto. Vsak, ki je v tednu prepisal evangelijske odlomke, ga je do sobote prinesel in smo ga vložili v mapo (evangeliarij). V nedeljo smo pri maši brali evangelijske odlomke iz nastajajočega evangeliarija.

Slike: evangeliarij spredaj, zadaj in v sredini:

Urednik: Jure Koželj

Uredniški odbor: Snežna Večko, Maksimilijan Matjaž, Marija Mikolič, Samo Skralovnik

Lektoriranje: Irena Jamnik

Oblikovanje: Petra Jarc

Izdal in založil: Zavod Biblično gibanje